

I september 2003 spelade Teater Albatross I Skuggan av Hatet växer Blommor på Hermodsdalsskolan i Malmö, då en av de skolor i landet som hade värst problem med ordning och disciplin. En kort tid senare lades skolan ner. För att senare återuppstå.

Då många ungdomar kom från Mellanöstern fanns en skepsis mot vår "judiska" föreställning. En tid efter vi spelat pjäsen kom följande brev:

Hej Ni på Teater Albatross

Det har ju runnit en hel del vatten under broarna sedan våra nior på Hermodsdalsskolan i Malmö såg pjäsen "I skuggan av hatet växer blommorna"
Pjäsen passade oss alldeles utmärkt, emedan att en del av oss strax innan hade läst om Andra Världskriget och andra stod i startgroparna för att börja läsa om kriget.

Efter att vi hade sett pjäsen lät jag ungdomarna skriva ner sina intryck och synpunkter. Många av våra elever, dvs. de allra flesta, är invandrarungdomar Många har också en problematisk bakgrund och liten erfarenhet av litteratur och teater.

Lärare är alltid lite ängsliga hur en pjäs skall tas upp och vi på Hermodsdal är inga undantag, också med tanke på att vi har en del stökiga elever. Eleverna blev dock väldigt fängslade av er framställning

Flera elever tog upp inledningsscenen. Berättaren trädde in på scenen med en barnvagn och en grådaskig clownliknande klädsel. De tända ljusen på skor och hatt väckte för några en viss munterhet. Andra omtalade att man blev förundrade och spánt väntade på vad som skulle komma härnäst. Detta var "häftigt", "roligt", "konstigt", "så att man vaknade",

De flesta tyckte att pjäsen var "lagom" lång och såg det som en stor prestation och att endast en skådespelare ensam kunde hålla deras intresse vid liv – "Man var ju med hela tiden".

En stor del av eleverna trodde att det skådespelaren spelade var självupplevt.
"Han måste väl ha varit med om att själv". Allt kom så nära in på, menade man och berättelsen slutade också med att huvudpersonen nådde Sverige.

Någon kände igen sin egen utsatta situation och egna upplevelser. De allra flest uttryckte sin uppskattning med ord som : "Han var bra", "Att han kan hålla allt i huvudet", "Han spelade bra", "Man förstod allt han sa", " Man såg på hans miner och hur han rörde sig, vad han kände och menade".

Ingen enda uttalade eller gav något besked om någon negativ uppfattning.

Det kan vara svårt att veta, i vilken utsträckning man kände igen sig. Alla elever tyckte dock att pjäsen var viktig. Varför? Kanske för att många kommit som flyktingar till Sverige och Malmö. Många av våra ungdomar är muslimer men inte en enda uttryckte sig nedsättande eller på annat sätt negativt. Det tror jag och några elever, som jag pratade med, berodde på det intensiva utspelet – den ensamme berättaren och hans utsatta läge och att många oavsett härkomst kände igen sig.

Alf Lindholm 030928
Hermodsdalsskolan, Malmö